

Ông Thiện và Ông Ác...

Bài của Hiền Vy

"Có những người chỉ muốn hại người khác, muốn làm cho người khác đau khổ,... và chắc chắn những người đó là những người không bình thường..."

Lời kết luận của một nam xướng ngôn viên đài Houston Public Radio - 88.7 FM, sau bài tường trình âm mưu phá hoại và giết người của những tên khủng bố, tôi nghe được trên đường lái xe đến sở sáng nay, làm tôi giật mình. Những điều tôi học được, từ các bậc Thầy khả kính và tôi đã tin tưởng tuyệt đối, hóa ra lại không còn đúng nữa hay sao?

"Nhân chi sơ tính bổn thiện" câu nói của tiên nhân mà tôi vẫn dùng làm lý tưởng để sống.

Mỗi khi đối diện với vài người dữ dằn, hung hãn, tôi cho là mình đã không may gặp người đó, lúc "ông ác" trong họ đang điều khiển.

Thuở còn sinh tiền, mẹ tôi vẫn dạy chúng tôi là con người, ai cũng có một "ông thiện" và một "ông ác". Theo Mẹ, "ông thiện" lúc nào cũng mập mạp, đầy sức sống, trong khi "ông ác" chỉ là một cái bóng mờ đi bên cạnh mà thôi.

Vài tháng gần đây, Steffanie thường xuyên email, gọi phone, khóc và kể cho tôi nghe những oan ức tức tối cô gặp phải. Steffanie là bạn thân của Alex, con trai tôi. Cô lập gia đình lúc còn đang học năm thứ hai đại học. Ra trường, Steffanie có việc làm tại Dallas, cô thường ở nhà với hai bé gái trong khi chồng cô hay đi công tác xa. Hai năm trước, trong một buổi họp mặt bạn thời trung học (reunion), cô gặp lại Hubert, người bạn cùng trường ngày xưa. Sau vài ly rượu mạnh Steffanie say sướt mướt và không nhớ đã làm gì trong cơn say điên đảo đó.

Ngày trước, Hubert cũng thường đến nhà chơi với Alex. Cái nhìn sàm sỡ của hắn khiến tôi không tự nhiên mỗi lần hắn đến. Khi Alex cười lớn bảo: "Mẹ, Hubert nói muốn có số phone của Mẹ kia ..." tôi đã nghiêm mặt la Alex là nói như vậy không được, nói như vậy là hư, là không có *manners* ... Alex đã ngạc nhiên bảo chữa cho bạn: "*Mẹ à, nó nói vậy tức là có ý khen mẹ trẻ, mẹ xinh đẹp đó mà ...*" Tôi đã giải thích cho Alex là phong tục của người Việt không cho phép Hubert đùa giỡn như vậy và cho Alex biết là tôi không bao giờ muốn thấy Hubert trong nhà tôi nữa. Từ dạo đó, tôi chưa bao giờ gặp lại Hubert ...

Cách đây hai tuần, trong một chuyến công tác tại Dallas, tôi đã đi ăn tối với ba mẹ con Steffanie. Ngồi nhìn và nghe hai cô bé xinh xắn, líu lo nói chuyện, tôi đã hiểu phần nào sự lo ngại của Steffanie, nhất là khi nghe cô-bé-em nói: "*Mrs. Kristine, Daddy is coming home tomorrow, I cannot wait... I miss him soooooo... MUCH...*" - Cô Kristine, ngày mai Bố về rồi đó, con mong quá, con nhớ Bố quá á á á hà - Giọng cô bé dài ra khi nói chữ "*so*" và nhấn mạnh chữ "*much*" làm tôi không thể không ôm cháu vào lòng và hôn lên mái tóc vàng óng ả của cháu.

Đưa tay vuốt nhẹ những sợi tóc lòa xòa ướt đầm nước mắt của Steffanie, tôi đã vỗ nhẹ lên vai cô, rồi an ủi: "*Cứ khóc đi, khóc cho đã một lần rồi mai không được khóc nữa nhé!*" Steffanie gượng cười, những giọt nước mắt vẫn còn lăn dài trên khuôn mặt tròn, xinh xắn của cô làm tôi đau lòng. Tôi đã khẳng định với Steffanie là Hubert sẽ không làm gì đâu, chỉ dọa cho vui thôi, khi cô kể Hubert bảo sẽ gửi những tấm hình đến cho chồng cô, nếu cô không chịu hoặc là tiếp tục giao du với hắn, hoặc là không "mua" lại những tấm hình hai người đã "làm tình" trong đêm Steffanie say sướt mướt. Những tấm hình mà Steffanie không biết ai đã chụp, và có gì trong đó, vì cơn say đã làm cô không tự chủ được những hành động của chính cô. Và cô cũng không biết chính xác là có làm gì sai quấy không, hay là những tấm hình đó có thật sự hiện hữu không ...

Tôi đã trấn an Steffanie là dù Hubert ưa đùa giỡn, ưa trêu ghẹo mọi người nhưng tôi không nghĩ hắn là một người ác. Tôi nhớ lại khuôn mặt đẹp trai của hắn, với đôi mắt lúc nào cũng làm cho người bị hắn nhìn, cảm thấy khó chịu, như đang bị hắn "lột trần". Tôi đã "cắm cửa" hắn từ lúc hắn đang còn học lớp 12 với

Alex. Những năm sau đó, thỉnh thoảng Alex có nhắc đến Hubert trong lúc mẹ con nói chuyện với nhau, và hơn một lần, Alex đồng ý là tôi đã không quá khó khăn khi không cho Hubert đến nhà chơi nữa.

Ngồi nán lại trong xe nghe thêm vài mẫu tin của đài 88.7 FM trước khi vào văn phòng, lòng tôi chợt chùng xuống. Thế giới ngày nay toàn những “*bad news*” như vậy sao? Tôi vẫn tin là hơn 95% con người trên thế giới là tốt đẹp, là hiền lành, là nhân đạo ... Chỉ một số rất ít người đã để cho “*ông ác*” cai trị họ. Liệu Hubert có trong số ít hơn 5% những người còn lại kia không?

Tôi băn khoăn không biết những lời khuyên tôi đã nói với Steffanie về Hubert đúng hay sai. Tôi tự hỏi những linh cảm của tôi về Hubert ngày xưa có phải là do “giác quan thứ sáu” của đàn bà hay chỉ là nhờ vào sự may mắn của mình. Tôi muốn tin là “*ông ác*” trong Hubert xanh xao, gầy gò và sẽ bị “*ông thiện*” lấn áp, đè bẹp.

Tôi vẫn vững tin “*Nhân chi sơ, tính bản thiện*” và mong Hubert nhớ lại những kinh nghiệm Alex đã chia sẻ với hắn về “Thuyết nhân quả” của Đạo Phật, sau những lần Alex đi tu học với Tăng đoàn Làng Mai.

Nhưng có một điều làm tôi lo ngại và kinh hãi, là Hubert nhìn không có một dấu hiệu gì là “*bất bình thường*” cả... Bất chợt, tôi nghe mình thở dài và đóng cửa xe mạnh hơn mọi ngày, trước khi rời bãi đậu xe của sở.

Hiền Vy (*August 23 2006*)